

Загледан в трепналото сияние към овесите стори му се, че вижда на Рада образа. Оживели се на сърдце нейните очи вишни-череша, нейните вежди гайтани, и крещна снага на Сърна.

И вгледали се в далнини Рада му се мярка като на сжн. . . . — Кога да е Рада е негова! — въздъхва Добриян и очите му в влага се обляха.

Той не бе чул от устата на баща си, че като се завърнат от руманя във село, ще ги венчаят, ала по онова, що стана той тайничко подразбра, че скоро с Рада ще се венчее.

— Ала, пусто, как жадно се река до колене прегазва!

И на устни му трепна припяваната толкова пъти песен от него:

Я разтурай Радо моме магиите,
Радо, моме, върла магйоснице!

Песента се редеше дума по дума в помамената му душа и кога гласят му прозвуча из прозореца — той се сепна.

Обори глава и дълго мисли по Рада, по бащина строга повеля и по близко връщане в село, гдето венчило го чакаше.

Х

Когато Исмаил бег се завърна в стаята си не легна. Онова що стана тази нощ събуди в него много мисли. Той мислеше за Добриян, за Рада, за младостта.

Седнал пред прозореца той пушеше унесено и гледайки полята, озарени от меката лунна светлина, слушайки дълбокото мълчание, що се разтиляше наоколо — пак си спомни как се беше прехласнал Добриян в песента си, надул кавала.

В този миг Добриян му се мярна не като човек, а като видение на младостта, както си я представяше бега в часове на съзерцание, през онези пролетни нощи, когато цвятят овошките, птиците небесни вят гнезда, а небесата ведрят,..

. . . „Какво нещо е младостта! Мисляше Исмаил бег. Повей ли беломореца и всичко се разбужда, кипва живота — да ти е драго да гледаш. Както е и със човек: Срещнат ли се първите погледи на момче и момиче, когато се събужда